

Скорик: Оставмо се — воно покажеть ся в будучині. (радісно) Ох, який я щасливий, що все так легко пройшло. Чудова ніч, хоч дощ наче із цебра ллє. Та все те дурниця [із радости аж підскакує].

Юля: Тепер, я вас прошу, задержіть те все в тайні.

Скорик: Ні, ні-за-що у світі! Почуваю ся бути так щасливим, що язика не вдержу, він аж тепер мусить попрацювати!...

Юля: От менше говоріть, а скорше постарайте обручки!...

Скорик: Я вже маю! [шукає по кишнях] Ось, тут є, тут вони не від нин. ждуть слушної хвилі.

Юля: І чомуж ви їх давно не показали?

Скорик: Я обавляв ся, щоб ... щоб не були за тісні... Ох, який же я тепер щасливий! Скажіть, що мені тепер робити?